

dræbtes af Lykken. Og skulde ogsaa hendes Øjne engang blive aabnede ved Kærlighed til en anden, — hun vilde lukke over sin Hemmelighed som over en Dødssynd, visne hen og dø uden endog at have tilstaaet den for sig selv.

Han rettede sig i Vejret for at gaa videre, da hans Blik faldt paa en Statue, der løftede sig over Græskanten paa den anden Side af Gangen. Det var Silen med Dionysosbarnet i sine Arme. Støttet til en Træstamme stod den gamle Satyr med et lille Smil i Øjenkrogene og bøjede sig over den uvornt sprællende Dreng, mens hans skæggede Ansigt skinnede af rolig og stolt Fosterfaderglæde.

Per var igen sunken ned paa Bænken. Han blev ved at stirre paa denne sorgløse Gruppe, indtil Taarerne stod ham i Øjnene. Han maatte tænke paa, hvorledes alt maaske vilde være bleven anderledes for ham, dersom et saadant Ansigt og et saadant Sol-skinssmil havde lyst over ham som Barn; dersom ikke Livet fra hans tidligste Ungdom var bleven mistænkeliggjort for ham, baade i Hjemmet og paa Skolen, og allermest af de to, der havde sat ham ind i det, men han var bleven indviet til Livet ved et Kys af Dødens Mund. Gravens Korsmærke blev tegnet paa hans Pande og Bryst samme Dag, han saa Lyset.